

Nr 2.

Av herr **Ericson** i Obergå m. fl., om inköp för statens räkning av år 1920 inom landet skördat vete, råg och korn.

Under år 1918 avläts en kungl. proposition nr 204 till riksdagen angående minimipris å brödsäd m. m., däri hemställdes, att riksdagen måtte medgiva, att utfästelse meddelas att för statens räkning från odlare inom landet inköpa de hos dem under åren 1918 och 1919 skördade partier av brödsäd m. m., som hembjöds staten till ett pris av minst 39 kronor för vete, 38 kronor för råg och 33 kronor för korn, allt per 100 kg. fullt marknadsgill vara, och för vara av bästa kvalitet 2 kronor högre pris per 100 kg. Propositionen blev med vissa ändringar av riksdagen antagen.

Då läget numera efter världskrigets slut torde bli annorlunda på världsmarknaden med avseende på prisbildningen å spannmål än under kriget, och större möjlighet kommer att föreligga för en ökad import av brödsäd, och inköp av denna säd kan möjligen ske till lägre priser än som av statsmakterna utfästes för 1919 års skörd till odlare inom landet, då ligger nära till hands att tänka, att staten ej längre är villig att ytterligare utfästa sig för att till bestämda minimipris inköpa brödsäd, som av odlare hembjüdes staten. Om så skulle bli fallet förorsakar detta en osäkerhet hos odlare av brödsäd, som ingalunda kan bli till fördel för brödsädesodlingen, utan tvärtom skulle bli till obotlig skada, och det kan även ifrågasättas, om det vore önskligt att få en minskning av brödsädesodlingen under nuvarande förhållanden, vilket ovillkorligen skulle bli en följd, därest ej tryggande garantier lämnades odlare att erhålla priser för brödsäden, som täcka produktionskostnaderna.

Staten har förut under krigsåren genom sina organ uppmanat jordbrukarne att omlägga sin produktion från animaliska till vegetabiliska födoämnen och då synnerligast brödsäd. Genom sådana omkastningar av produktionen inom jordbruket, som så att säga måste arbeta på lång sikt, skulle, om priserna på brödsäd komma att falla och odlare få taga de förluster, som ovillkorligen därav skulle bli en följd, en orättvisa

drabba dem genom att ha efterkommit de uppmaningar, som givits från statsmakterna att i större utsträckning övergå till produktion av vegetabiliska födoämnen. Det synes oss därför vara rätt och billigheten fordrar, att staten håller odlare av brödsäd skadeslösa genom att utfästa sig för att mot bestämda minimipris, som täcka produktionskostnaderna, inköpa den brödsäd av vete, råg och korn, som skördas under år 1920 inom landet och av odlare hembjudes staten.

Till följd av de oupphörligen stegrade priser på arbetskraft och artificiella gödningsämnen m. m., som inträffat sedan riksdagen förra året bestämde minimipris å brödsäd, ligger det i öppen dag, att produktionskostnaderna på alla livsmedel ställa sig avsevärt dyrare nu, och kan därför rimligtvis ej odlare av brödsäd, om kostnaderna skola täckas, avstå den till samma pris, som förra året av riksdagen bestämdes.

På grund av vad vi sålunda framhållit få vi vördsamt hemställa, att riksdagen måtte besluta

dels att för statens räkning från odlare inom landet inköpa de hos dem år 1920 skördade partier vete, vilka till staten hembjudes före den 1 juni 1921, till ett pris av 45 kronor per 100 kg. fullt marknadsgill vara,

dels att för statens räkning från odlare inom landet inköpa de hos dem år 1920 skördade partier råg, vilka till staten hembjudes före den 1 juni 1921, till ett pris av 44 kronor per 100 kg. fullt marknadsgill vara,

dels att för statens räkning från odlare inom landet inköpa de hos dem år 1920 skördade partier korn, vilka till staten hembjudas före den 1 juni 1921 till ett pris av 37 kronor per 100 kg. fullt marknadsgill vara,

under i övrigt samma bestämmelser, som år 1918.

Stockholm den 11 januari 1919.

Oscar Ericson.

August Månsson.

C. G. Nilsson.

Artur Ryberg.

Gustav Johanson.

C. G. Olsson.

J. N. Svedberg.

Jon Jonsson.

P. J. Edberg.